LA SALLE COLLEGE MARIA COLLEGE

Bao di Kwihi

ARUBA R.K. MULO SCHOLEN NED. ANT.

BON BINI

VIJFDE JAARGANG

MEI 1968 NUMMER 9

Beste Abonnees,

De laatste loodjes wegen het zwaarst en dat geldt ook voor ons maandblad. Toch kregen we weer aardig wat binnen. Ga zo door. Er komt nog één nummer.

De redaktie doet haar best een geschikte datum te vinden om een afscheidsfeest te vieren voor de tiende-klassers. Houden jullie het eerste weekend van juli vrij? We proberen het in die week, op vrijdag klaar te krijgen.

6 juni beginnen de laatste loodjes voor de tienders. Er wordt enorm geblokt (door sommigen); anderen schijnen al vol vertrouwen te zijn. We rekenen er in ieder geval op twee heel lange lijsten met geslaagden te mogen publiceren in ons volgend nummer. Héél veel succes.

De redaktie.

x-y-z-x-y-z-x-y-z-x-y-z-x-y-z-x-y-z-x-y-z-x-y-x-x-y-z-x-y-z-

UITSLAG VAN DE WISKUNDE "SOM"

x-y-z-x-y-x-z-y-x-z-y-x-z-y-x-y-z-x-y-z-x-y-z-x-y-z-x-y-z-x-

De opgave luidde:
Een man en een vrouw zijn samen 98 jaar.
Hij is tweemaal zo oud als zij was, toen hij zo oud was als zij nu is. Hoe oud is elk?

Een correctiecommissie bestaande uit één lid - de verzameling is dus niet leeg, geachte toekomstige leerlingen van de Brugklas - vond 9 van de 18 oplossingen juist.
Inderdaad is hij 56 jaar en zij maar 42.

Als de uitkomst wel juist was, maar de manier was niet aangegeven of onjuist, is de oplossing buiten beschouwing gelaten, zoals in het 77 letters tellende reglement vermeld stond.

Hier volgt de oplossing:
Stel de leeftijd van de man op x jaar en de leeftijd van de vrouw op y jaar, dan vinden we als eerste vergelijking:
$x + y = 98$ (1)
Uit de tekst blijkt (...toen hij zo oud <u>was</u> als zij nu <u>is</u>..) dat x groter is dan y. Het verschil in leeftijd is dus $x - y$.
Zij is nu y jaar. Toen hij y jaar was, was zij $y - (x - y)$, dat is $-x + 2y$ jaar.
Zijn tegenwoordige leeftijd is 2 keer zo groot, dus is de tweede vergelijking:
$x = 2(-x + 2y)$ of: $x = -2x + 4y$ of: $3x - 4y = 0$ (2)

$$\begin{array}{rrl} \text{We hebben dus:} & 3x + 3y = 294 & \text{(volgt uit (1))} \\ \text{en:} & 3x - 4y = 0 & - \\ \hline & 7y = 294 & \\ & y = 42. & \text{Dan is } x = 56. \end{array}$$

Dus de man is 56 jaar en de vrouw is 42 jaar.
Opmerking:
Sommigen beginnen zo: Stel de leeftijd van de man op x jaar,

dan is de vrouw (98 - x) jaar, enz. Dat is natuurlijk ook goed, en dan heeft men maar één vergelijking nodig.
Een andere oplossing is meer schematisch en ziet er als volgt uit: Stel de leeftijd van de vrouw op x jaar. De man is p jaar ouder, dus hij is x + p jaar.
De eerste vergelijking is $2x + p = 98$.
Om de tweede vergelijking te vinden, maken we het volgende schema:

	Hij	Zij
Nu	x + p	x
Toen	x	x - p

De vergelijking wordt: $x + p = 2(x - p)$ of: $x + p = 2x - 2p$ of: $x - 3p = 0$.

Dus we hebben:

$$\begin{array}{r} 2x + p = 98 \\ 2x - 6p = 0 \\ \hline 7p = 98 \end{array}$$

$p = 14$; x is dan 42.

Dus zij is 42 jaar oud en hij 56.

N.B. De volgende oplossing is fout, maar zo goochelachtig dat het toch wel leuk is het eens te horen:
Als de man en de vrouw even oud waren, zou elk 49 jaar zijn. 49 kun je mooi door 7 delen. Tel nu 7 bij 49 en je hebt de leeftijd van de man, namelijk 56 jaar. En trek 7 af van 49 en je hebt de leeftijd van de vrouw, namelijk 42 jaar. (De proef op de som wijst uit dat het antwoord goed is)

De juiste oplossingen waren van:
Milo Damian LCS 7d
Julita Kelly MC 4b
M.Maduro MC 4a
Lidwina Oduber MC
Luis Paula LSC 10a
Maikel Werleman LSC 7d
Maria Werleman MC 1a
Lourdes Wernet MC 4a
Ricardo Wever LSC 10a

N.B. Ik had de keuze: één grote prijs en die verloten, of ieder een iets kleinere prijs; ik heb het laatste gekozen.
De winnaars en winnaressen kunnen hun prijzen komen afhalen.

fr. Arnold.

Mijn Dochter Twiggy

Broodslanke Twiggy staat nog steeds aan de top van de internationale modellen. Zij reist de hele wereld af, poseert tegen overvloedige honoraria voor de fotografen, maar blijft volgens haar moeder een doodeenvoudig, bescheiden meisje, dat haar eigen bed opmaakt, helpt bij de afwas en niets liever doet dan thuiszitten. Zij is nu achttien jaar en heeft al een aardig kapitaaltje bij elkaar gespaard, dat haar vader als 'n ware Cerberus bewaakt.

"Eigenlijk heet ze Lesley Hornby, maar u kent haar beter als Twiggy. U moet me niet kwalijk nemen, wanneer ik me vergis en het over Lesley heb. Want zo noemen we haar thuis, nog altijd....
Ze woog ongeveer vijf pond bij haar geboorte. Een klein, maar prachtig gevormd kindje. Net een pop. Ze had grote ogen, de grootste die je je kunt voorstellen. Er zijn tegenwoordig kranten die schrijven dat ze grijs zijn. Anderen weten te vertellen dat Twiggy groenen ogen heeft. Maar ik zeg: ze zijn blauw.

Twiggy is altijd mager geweest. Nu ja, misschien niet altijd. Als baby was ze wel klein, niet mager. Hoe zou ze anders ooit een prijs in een baby-show hebben gewonnen? Een derde prijs. Ze was toen tien maanden oud. Of ze goed eet? Meer dan dat. Ze is dol op eten. En alles wat ik haar voorzet, gaat erin. Makkelijk is ze daarbij ook. Ik hoef nooit te denken: dit of dat lust ze niet, want ze lust alles. En dik is ze er niet van geworden. Je zou haast zeggen: integendeel!

Op school noemden de meisjes haar "Stokkie". Ik denk dat ze in dat opzicht op haar vader lijkt. Ook zo een die kan eten als een hollebolle Gijs, maar dik worden... ho maar.

Ik was eens in een groot Londens warenhuis, waar ik haarvlechten te koop zag liggen. Er hing een grote foto van Twiggy, die een vlecht droeg. "Zo hoor je ze te dragen," hoorde ik de verkoopster zeggen, terwijl ze naar de foto wees. "Nou, vindt u niet dat ze er schattig uitziet?" Ik had haast willen zeggen: "Natuurlijk vind ik dat; ik ben haar moeder." Maar daar ben ik te verlegen voor.

Onze hele familie timmert trouwens niet graag aan de weg, zelfs Twiggy is bescheiden van aard. Dat durf ik, als haar moeder, gerust te zeggen. Op al die foto's die ze van haar maken, mag ze er verschrikkelijk elegant en wereldwijs uitzien, maar thuis is ze een schat van e'en jongste dochter, eigenlijk een kind nog. Roken doet ze niet. Drinken evenmin. Ze gaat nooit dansen en u zult haar ook nooit in een nachtclub zien. De meeste avonden, als ze niet voor haar werk op reis is, brengt ze rustig thuis door.

Het is net of ze door haar werk huiselijker is geworden. Want vier jaar geleden, toen ze veertien was, trok ze er vaak met haar vriendinnen op uit. Toen waren de Beatles haar idolen. Gek was ze van die Beatles. En nu? Ze is over die periode heen. Wat zouden al die mensen, die haar bewonderen op die foto's verbaasd opkijken als ze haar een avondje thuis meemaakten. Ze legt een kaartje met mijn man, ze kijkt naar de televisie, ze amuseert zich met onze angorakat Binky, of met Brett, de hond, een vuilnisbakkenras, maar een onbetaalbare grapjas.

Dol op dieren zijn we allemaal. Meestal ligt Twiggy om tien uur in bed. Ze staat om half acht of acht uur op. Voor haar make-up heeft ze minstens een uur nodig. Zodra ze het bed uit is, zet ze haar platenspeler aan. Geen dag begint voor haar zonder muziek. Tegenwoordig draait ze veel jazz en klassieke muziek. Wat de popmusic betreft: daar is ze langzamerhand bovenuit gegroeid. Ze maakt keurig haar eigen bed op. 's Avonds helpt ze me altijd met de vaat. Ik was, zij droogt af.

(vervolg op blz. 7)

"Laat maar! Het is waar-schijnlijk voor mij."
"Wat moet ik doen, kapitein? Dit is de eerste keer dat zoiets gebeurt bij de basis-oefeningen."

(vervolg van blz. 5)

O ja, ik mag toch niet vergeten te vertellen dat Lesley - ik bedoel Twiggy - graag snoept. Grote hoeveelheden bonbons en dergelijke werkt ze met smaak naar binnen. Je zou zeggen: fat kind moet toch wel een hoge tandartsrekening hebben. Maar niks hoor; ze heeft een fantastisch goed gebit, dat geregeld door de tandarts wordt gecontroleerd.

Ik ben een trotse moeder en bewaar alle foto's die van mijn jongste worden gemaakt. Eerst schafte ik een album aan, maar dat is al lang vol. Nu bewaar ik gewoon alle kranten en tijdschriften waarin haar foto staat. En als ik die stapel zie, denk ik dikwijls: wat is ons leven veranderd; wat is het allemaal heel anders geworden dan wij - mijn man en ik - hadden gedacht.

Dat zeg ik niet met spijt; o nee, we zijn heel blij met met die verandering, en vergeet u niet, dat het in het begin wel wennen was. Toen onze drie dochters klein waren, was het thuis altijd rumoerig, vooral als er vrienden en vriendinnetjes bij waren. U kent dat trouwens evengoed als ik. Ik hield van al dat gelach en gegiechel om me heen. Maar kleine kinderen worden groot en toen de twee oudsten trouwden en Twiggy bijna van school was, werd het stil in huis.

Kijk, dat vond ik niet plezierig. Ik miste de drukte van die opgroeiende kinderen. Weet u, ze houden je jong. En tegenwoordig? Het is drukker in huis dan ooit. Voortdurend rinkelt de telefoon. Er wordt gebeld uit Duitsland,, uit Parijs, uit New York. Soms spreken die mensen daarginds in zo'n gebroken Engels, dat ik er geen woord van begrijp.

(wordt vervolgd)

Un amor sin beso
Es como un pan sin queso

Ni crees que es mejor
Que me des tu amor.

Mark J. Ecury

LLORONA

Salías del templo un día llorona..
Cuando al pasar yo te vi

Hermoso vestir llevabas llorona
Que la virgen te creí

Ay de mi, llorona, llorona, llorona
De un campo lirio

El que no sabe de amores llorona
No sabe lo que es martirio.

No sé lo que tienen las flores llorona
Las flores del campesanto

Que cuando las mece el viento llorona.
Parece que están llorando

Ay de mi, llorona, llorona, llorona
lévame al río

Tápame con tu rebozo llorona
Porque me muero de frío

Dos besos llevo en el alma llorona
Que no se apartan de mi

El último de mi dadre llorona
Y el primero que te di.

OSCAR SANTANA

Amiganan Estima,

Cariñocamente mi a wordu pidi pa por a scirbi algo pa nos tan lesá "Bao di Kwihi".

Cu mucho gusto lo mi haci esaki. Lo mi kier a dedica esaki especial na nos damanan na school.

Como cu ami tambe ta un teenager mi tambe ta haña fastioso ora mi no ta haña permiso di mi mayornan pa bai algun caminda of fiesta etc.

Pero como bosonan sa, cu ningun mayor ta gusta pa nan yiu muher ta cana te laat ariba calla. Tampoco nan ta permiti nos di bai lugarnan indecente (como boso mes ta comprende)

Pesei nunca no gaña bo mayornan cu bo ta bai tal caminda cu bo amiganan, luga bo a cambia di idea y a bai tal camnda cu bo amigo.

Despues lo bo kere cu palabranan di bo mayornan nunca ta cos di loco. Al contrario, nan ta guiabo pa bo sigui un bon caminda.

Pesei sea semper un mucha muher desente na cualquier ora, pa mañan padilanti bo nomber no tin un mal fama.

(Y.)

26 april: 's Middags werden we opgeschrikt door een lawaai van jewelste. De onderbouw was druk aan het "wedstrijden," terwijl "arme wij" hard moesten werken.

4B krijgt te horen dat ze op 6 mei pas weer op school wordt verwacht. Een hele week vrij dus!
De anderen mogen maandag even langs komen en de rest van de week heerlijk thuisblijven.

29 april: We kregen het droeve bericht dat de vader van meneer van Putten overleden is. Onze innige deelneming.

30 april: en de volgende dagen van de week: vrij!!!!!!!!!!!

6 mei : Alsof we geen vrij gehad hebben, komen we weer op school. Nou komen er niet zoveel vrije dagen meer. Hard werken dit trimester meisjes!

7 mei : De bekende en langverwachte groene boekjes worden weer de trap opgesjouwd door de bekende, lang-verwachte (???) vriendjes-van-de-overkant.
Even later neusde iedereen in B.d.K.

8 mei : Zuster Hélène loopt de klassen langs om te vragen waar de volleybal toch is! De bal was nl. in geen velden of wegen te bekennen. Meisjes, meisjes, wie heeft er het laatst mee gespeeld??

10 mei: Weer eens feest op school. Onze geliefde en zeer-geleerde wis- en natuurkunde-heer wordt een jaartje ouder. Zijn klas werd getrakteerd op Piet's ijsjes, terwijl de andere klassen het met een lekker snoepje moesten stellen. Je moet maar boffen.

13 mei: Weer een zeer interessante film gearriveerd. Deze keer over de lengte en breedte van de aarde en over dag en nacht. Zeer leerzaam trouwens!

15 mei: Verschillende klassen worden met een Spaans boek verrast, dat ze mee naar huis mogen nemen.

16 mei: De 3e klassers kregen te horen dat ze vrijdag om 7 uur ('s avonds natuurlijk) op school worden verwacht. Er wordt dan een leuke film in het natuurkundelokaal gedraaid.

17 mei: 4B stapt vrolijk naar het natuurkundelokaal om daar een leerzame film over schilderijen te aanschouwen.

's Middags worden de derde-klassers onthaald op een heleboel Spaanse gedichten door een Spaanse professor. Hij deed het wel mooi.

~"~

J'aime deux choses
Toi et la rose
La rose pour un jour
Et toi.... pour toujours

Mark Joseph Ecury
8c
LSC.

JOURNAAL LSC

4 mei: De Science Fair week werd zaterdagmiddag geopend. Er waren talrijke interessante werkstukken. Er waren zelfs oud-leerlingen van onze school die een prijs behaalden. Jozef Maduro kreeg de eerste prijs voor het geraamte van een hond. Hij had hieraan 100 uren gewerkt. Proficiat! Een leerling van onze school: Leo Henriquez feliciteren we ook nog met zijn werkstuk.

8 mei: De tiende-klassers kregen een lezing van de inspecteur Van Veen, hoofd van de verkeerspolitie over het politiewezen. Ze vonden het geweldig. Aanmeldingen voor het korps zijn nog niet binnen.

14 mei: Iedereen deed weer goed mee met de zangrepetities in de gymzaal. Maar toen sommige klassen terugkwamen, verstoorden ze de rust door zingend de trap op te gaan. Jongens, waar blijft je discipline. En jullie willen een gemengde school? Dan scheelt er nog wat aan hoor!

15 mei: De jaarlijkse traktatie kwam vandaag weer. Het is de feestdag van La Salle. De leraren kregen een sigaar na hun taartje. De leerlingen dachten aan een limonade na hun chocola. Maar dat was maar een gedachte.

16 mei: De hele school naar de kerk voor een zanghulde aan De La Salle. Meneer Odor liet zijn prachtige stem

boven alles uutklinken, en al de jongens deden hun best om hem bij te houden.

17 mei: Spaanse declamaties voor de negende-klassers. Een uur lang. Wat deed die professor zijn best.

21 mei: De examenkandidaten kwamen vandaag te weten of ze verwacht werden op het mondeling. En zo ja, wanneer. Eén leerling mocht zijn tas nou al inpakken.
Het ziet er naar uit dat de school ook dit jaar weer een stel B-ers gaat afleveren. Nog even volhouden jongens. Het einde is in zicht.

18 mei: La Salle College voetbalde tegen de Julianaschool. Toe nou jongens, dat kon toch wel beter. Moeten we ons kampioenschap laten schieten dit keer? Boben, nog meer van die doelpunten en we zullen er wezen.
De score was 1 - 1.

21 mei: Onze voetballers moesten het onderspit delven tegen de U.T.S./A.T.S. met 1 - 0. Wat nu? Zijn we al onze voetbalenergie kwijt? Het spreekwoord zegt: de aanhouder wint.

23 mei: Om 12 uur probeert iedereen zo vlug mogelijk thuis te komen omdat zijn maag knort van de honger; maar er zijn altijd van die figuren die elkaar op zo'n ogenblik het leven zuur preberen te maken. Er was vandaag zo'n voorval. Jammer dat de ene partij, na een warme ontvangst, het wijselijk op huis aan zette.

27 mei: De laatste wedstrijd, tegen Colegio Arubano, op een enkeling na, allemaal oud-leerlingen, ging ook verloren. Met 2 - 0 verloren we; wat helemaal niet nodig geweest was. Kansen hebben we genoeg gekregen. Het volgend jaar maar beter, zullen we hopen.

HAASTIGE SPOED

Op een blauwe maandagmorgen kwam ik op school, net
één minuut nadat de bel gegaan was.
Nu moest ik me haasten anders zou ik 's middags weer op school moeten blijven. Al mijn slaap verdween en in een vliegende vaart liep ik de gang in en vloog naar mijn klas toe.

Bij mijn klas aangekomen struikelde ik over de vloermat en als de lessenaar daar niet gestaan had, zou ik zeker gevallen zijn. Toen pas bemerkte ik dat er geen leraar coor de lessenaar stond. Nu hoorde ik ook de jongens mompelen over een vrije dag. Ook zag ik enkelen bij de deur en ramen staan. Die keken of de direkteur al op komst was om ons te zeggen dat we vrij hadden.

Hij kwam inderdaad en zei dat we naar huis konden gaan, daar de klasonderwijzer ziek was. De direkteur was nauwelijks uitgepraat of we stormden de klas al uit. We renden de trap in allerijl af, maar owee daar gebeurde het al.

Iemand gaf me een zet van achteren en ik verloor hierdoor mijn evenwicht, zodat ik van de trap viel. Ik rolde tot aan de voet van de trap en daar belandde tenslotte mijn tas op mijn hoofd.

Nog een beetje suf van de val, stond ik op, nam mijn tas in mijn hand en liep verder. Toen ik thuiskwam, gooide ik mijn tas in een hoek van de kamer en ging uit met mijn fiets. Ik reed naar een vriend en stelde hem voor om eeh fietstochtje te gaan maken. Hij stemde toe en een poosje later waren we op weg.

We bezochten vele plekjes op ons eiland, maar het was intussen laat geworden. We trapten daarom flink door om nog voor

het middagmaal thuis te zijn. Onderweg kwamen we achter een vrachtauto te rijden. We probeerden erachter te blijven, want zo kon de wind ons niet hinderen. Wanneer de vrachtwagen harder reed, trapten we ook harder en zo bleven we er voortdurend achter. "Zo zullen we gauw thuis zijn", dacht ik bij mezelf.

Maar plotseling gebeurde iets onverwachts. De vrachtwagen remde krachtig af en wij, die er vlak achter reden, konden onmogelijk een botsing vermijden. Met een daverende klap reden we tegen de truck aan. Ik verloor het bewustzijn en had een lichte hersenschudding opgelopen. Hiervoor moest ik enkele weken in bedd blijven.

Mijn vriend was er met een bult op zijn voorhoofd vanaf gekomen. In mijn bed liggend dacht ik na. Als we langzaam gereden hadden, zou er geen ongeluk gebeurd zijn. Het is allemaal de schuld van die haast die we hadden.

X.

-.-

INGEZONDEN STUK

Aan Bao di Kwihi

Frankie, je bent een stommerik en je krant ook.
Je heb een te grote mond.
Naar de maan met de redaktieleden en de krant ook.
Je kunt zeggen wat je wilt, maar nu heb ik een grote mond.
1e. Sinds wanneer mag je iets publiceren wat een ander schrijft zonder hem toestemming te vragen (schuld van de censor)
2e. Waarom schrijf je alleen maar D.T. Schrijf mijn naam maar Douglas Tachi (schuld van de typist)

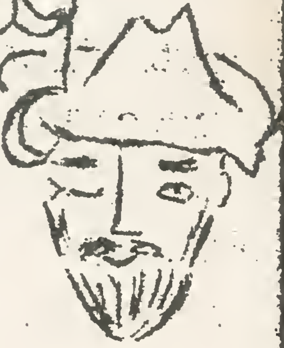
P.S. Je schreef: stuur maar een spannend verhaal; je wilt zeker dat IK die krant ga verbeteren. Geen denken aan.

Ik zou kennis willen maken met "girl-next-door".

w.g. D.Tachi.

De man, die graag wilde sterven!

Er leefde eens een man die heel graag wilde sterven. Er werd altijd zoveel moois over de hemel verteld, dat hij graag eens een kijkje "daar boven" wilde nemen. Hij was waarschijnlijk niet helemaal bij zijn positieven...

"Wel," zei hij, "hoe kom ik daar terecht? Ha, daar vechten twee matrozen met messen. Als ik er tussendoor ren, zal een van die messen mij wel goed genoeg raken". Zo gezegd, zo gedaan. In volle vaart rende hij er tussendoor. Maar de messen waren van plastic, de matrozen waren namelijk aan het trainen. O, wat was onze man teleurgesteld.

Maar hij gaf de moed niet op. Daar kwam een trein aanrijden. "Als ik op de rails ga liggen, ben ik er zeker aan" schoot door zijn hoofd. Hij strekte zich languit op de rails. Nu zou hij wel sterven. Maar de machinist had hem al van ver af gezien en wist de trein op tijd tot stilstand te brengen.

Hopeloos gestemd strompelde onze broekeman verder en kwam bij een hotel. Een nieuw plannetje schoot hem tebinnen. Als hij eens vanaf de bovenste verdieping sprong? Dan was ie zeker op slag dood. Hij had geluk. Er was een kamer vrij op de bovenste verdieping. Vrolijk stapte hij in de lift. Hij lachte tegen alle mensen die hij tegenkwam. Boven stapte hij meteen het balkon op. Hij spreidde zijn armen uit en gilde: "Daar ga ik". Hij tuimelde naar beneden. Een onschuldig boertje dat met een kar hooi langs kwam, hoorde dat er een vrachtje meer op zijn kar viel. Onze held dacht dat hij dood was, en dat er een heleboel engelen om hem heen stonden. Hij werd wakker geschud door het boertje en toen merkte hij dat hij nog leefde. Toen pas begreep hij dat dit de wereld was, waar hij leven moest. Nu wilde hij niet meer sterven. V.T.

NOOITGEENOPSTELMEER

Opstellen maken was voor mij een niet al te grote kunst. Je kan zeggen dat ik er de knepen wel van ken. Fantaseren vind ik niet zo een, twee, drie het beste punt om een opstel mee te versieren.
Op school ben ik altijd de beste van de klas geweest in het maken van opstellen. Taal was en is nog steeds één van mijn lievelingsvakken. Maar wat geeft het als je na al die jaren goed geweest te zijn een cijfer voor je taal of opstel krijgt dat beneden peil is? Wie zou dan niet denken: Wie is er nou niet goed snik: jij of de onderwijzer, de frère? Men moet niet vergeten dat de mens gemaakt is. Dat hebben we tenminste geleerd op school, heel vroeger. Tegenwoordig spreekt men zelfs van afstammeling van de aap, of men spreekt over Evolutie.

Met deze woorden wil ik aanduiden dat de mens nooit perfekt is geweest en ik betwijfel het ten zeerste dat hij het ooit zal worden. Een mens maakt per jaar zeker evenveel vergissingen, gelijk aan het geklop van ons hart. Dit vermoed ik dan.

Ik bekijk de wereld van vele kanten: het geboren-worden, het opgroeien en sterven. Tussen die paar kanten zit de kerk. Voor mij is eenieder hetzelfde, mits hij dit van zich laat merken dat hij als gewoon beschouwd kan worden. Er is nu ook eenmaal afstand tussen een onderwijzer (frère) en leerling. Een onderwijzer zei zelf kortgeleden: Je kan moeilijk verwachten dat een onderwijzer met alle leerlingen op school even goede vrienden is, hetzelfde komt van de kant van de leerling.

Deze docenten proberen soms een intieme band met de leerlingen te onderhouden. Het schijnt soms goed te gaan op school, maar zodra de school uit is, is deze band ook doorgeknipt.

(vervolg op blz. 23.

MR-RONDBUIK

We gingen in een restaurant eten en ontmoetten daar een dikke vriend van vader. "Dag meneer", zeiden we en wilden verder gaan om een plaats te zoeken, toen hij met vader begon te praten. "Wat een verrassing jullie hier te ontmoeten, komen j jullie maar bij mij aan tafel zitten, dan kunnen we heerlijk samen eten, want ik ben net hier en heb nog geen eten besteld".

Het was een collega van vader, een zekere meneer Rondbuik. Nou die naam paste precies bij hem, want hij was heel dik en klein en had een gezicht als een volle maan en zijn hoofd was zo kaal als de Sahara. Er werden nog ectra borden bijgezet en daarna werden we door een oude kelner bediend.

"Wat jammer," zei ik tegen Daniela,"hij is kaal en oud." Maar vader hoorde het. En meteen ving ik een waarschuwende blik van vader op, alsof hij wilde zeggen:"Pas op met wat je zegt, die man kan je horen". Ik werd een beetje verlegen en keek naar vaders dikke collega.

Die was druk in gesprek met mijn moeder en zus. Ik zag dat zij gedwongen lachten om de "grapjes" die hij vertelde. Daniela schoof wat dichter naar me toe en fluisterde:" Zeg, als hij lacht, schudt zijn buik op en neer en zijn ogen worden net als die van een Chinees." Ik kon mijn lach niet inhouden en proestte het uit. "Wat hebt u toch een schik, juffrouw B." zei meneer Rondbuik. Ik werd weer verlegen en glimlachte onnozel.

Na een laatste waarschuwende blik van vader gingen we eten. Ik nam het zoutvat en strooide wat over mijn aardappelen. Ik vroeg aan meneer Rondbuik of hij ook zou wenste en ik meende

een "Ja graag" gehoord te hebben, zodat ik zijn aardappelen vol zout strooide, terwijl hij met moeder over de wijn sprak.

Daarna pakte hij zijn vork en mes en nadat hij met zijn tong over zijn lippen had gestreken, net alsof hij wilde zeggen: Ha, heerlijk, eindelijk kan ik beginnen, pakte hij de grootste aardappel uit zijn bord en stak die in zijn mond. Maar toen hij die proefde, begon hij te hoesten dat zijn buik ervan schudde. Er kwam geen einde aan ed de oude kelner kwam toen gauw met een glas water aagelopen.

"Och, och," zuchtte meneer Rondbuik, "Wat heb je toch gedaan?" schold hij de kelner uit. "Je weet toch drommels goed dat ik geen zout mag hebben. Dit is al de tweede keer dat dit gebeurt. Je zult er wel meer van horen."
"M,m,maar meneer," stamelde de oude kelner, "uw aardappelen hadden geen zout en die van de dames en die andere meneer ook niet."

Ik moest hem uit dit misverstand helpen, dacht ik. Het was toch allemaal mijn schuld. Toen vertelde ik het héle verhaal en was erg blij, toen meneer Rondbuik alles vergeten en vergeven had. Moeder schudde veelbetekenend haar hoofd en vader, die een lach haast niet kon bedwingen stak een veel te groot stuk biefstuk in zijn mond en verslikte zich bijna.

Goddank verliep het verdere diner heel gezellig.

E.B.

"~"

Een briefje van een laat-komer (LSC):

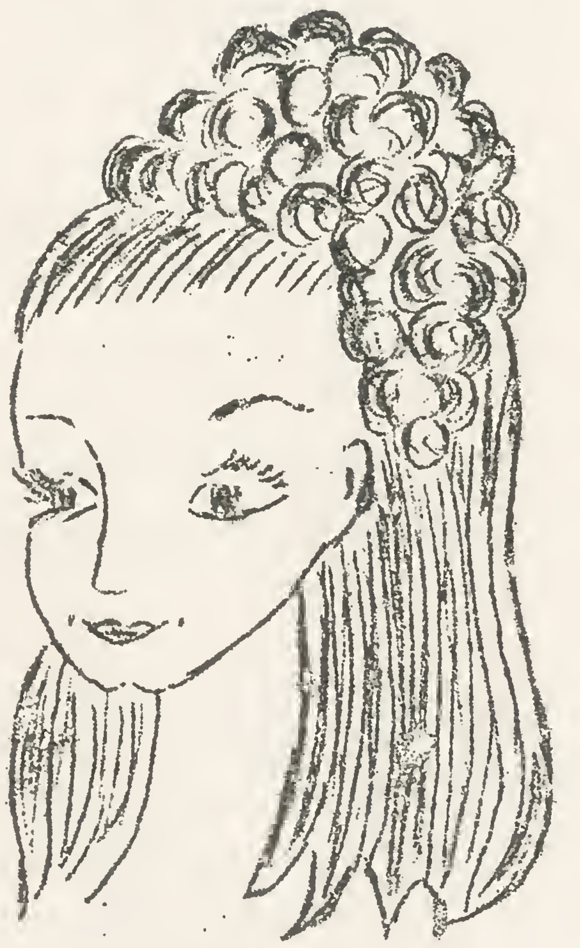
Toen ik van plan was naar school te komen, zei het dienstmeisje dat ik nog moest eten.

7A

B.D.K. À-GO-GO

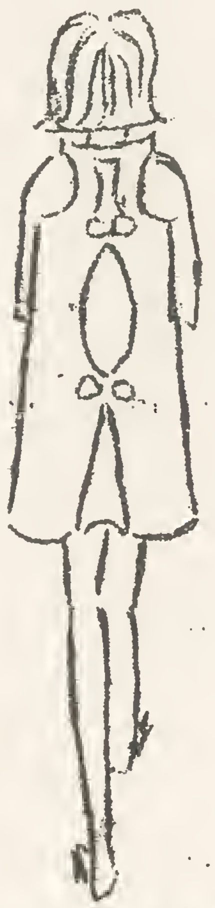
Hou Peeps!

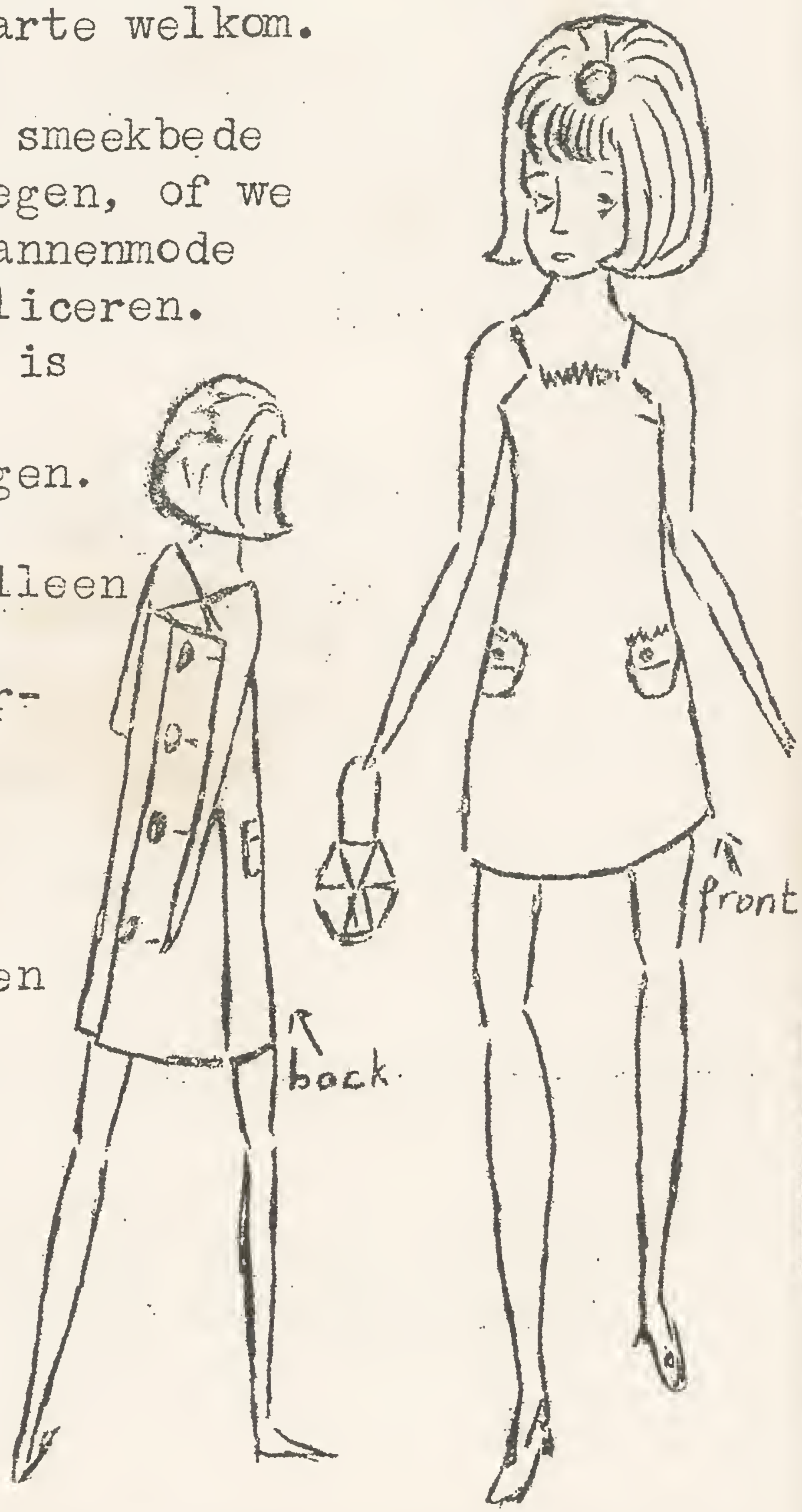
Hier zijn we dan weer.
Deze keer zelfs met een hyper-kapselmodel.
Ja, we publiceren alles wat met de mode te maken heeft.
Ook tienerproblemen zijn van harte welkom.

We hebben een smeekbede binnengekregen, of we ook geen mannenmode wilden publiceren.
Natuurlijk er is geen enkel bezwaar tegen.

De vraag is alleen zullen we ook ontwerpen daarvoor binnenkrijgen?????
We hopen het!

De volgende keer zullen we, als het kan, een echte ye-ye-go-go-boy-model plaatsen.

Tot schrijfs,

"MARLAS"

HIT PARADE

1. Cuando me enamoro
2. Jennifer Eccles
3. Jerry Chungel
4. Unwind
5. Sir Frederic says a word
6. You don't love me
7. Peleas
8. La-la-la
9. I Can't remember
10. Cállate niña.

CÁLLATE NIÑA

Cállate niña no llores más
Tú sabes que mamá debía morir
Ya desde el cielo te cuidará
Cállate niña no llores más

Nunca sabrás cuanto sufrió
Ahora ya duerme sin fin
Es mejor que sea asi
No llores, no llores más.

Lori, hori, allai llai
Tu la puedes concolar
Lori, hori, allai, llai
Tu la debes concolar

Yo quería a tu mamá
Y tambien a tu papá
Rezaré solo por ti
Calla niña no llores más

Lori, hori, allai, llai.......

HUMOR

WAT GIJ NIET WILT DAT U GESCHIEDT...
Ik gaf een reep chocola aan mijn neefje Bert en zei:
-"Deel het als een echte heer met je vriend."
-"Hoe moet ik dat doen?" vroeg hij.
"Breek het eerst in twee stukken en geef het grootste stuk aan Henk."
-"O, ik ben reuze moe. Geef de chocola maar aan Henk en laat hem het als een echte heer met mij delen."

~~~~~~~~~~~~~~~~

Terwijl de onderwijzer aan de eerste klas het scheppingsverhaal voorlas, vroeg hij: "Hoe heette de eerste vrouw die God schiep?" .... Geen antwoord.
"Je weet wel, die vrouw die de appel at."
"O ja, meneer, u bedoelt Sneeuwwitje."

~~~~~~~~~~~~~~~~

WAAR HET HART VOL VAN IS.....
Na gedurende vijf jaar bij de kinderen thuis gebleven te zijn kwam mevrouw C. weer in het zakenleven terecht. Op de tweede dag vroeg de baas of ze even een speciale klant te woord kon staan. Ongeduldig antwoordde ze: "Een ogenblikje lieverdje, mammie is bezig."

~~~~~~~~~~~~~~~~

PRAKTISCH ONEERBIEDIG.
Een vijf-jarig jongetje was verdwaald en terwijl hij door de afdelingen van het warenhuis rende, gilde hij: "Nancy.Nancy!"
Toen zijn moeder hem vond zei ze:
"Je moet me niet Nancy noemen; ik ben je moeder!"
"Dat weet ik," zei hij, "maar het stikt hier van de moeders."
~~~~~~~~~~~~~~~~

(vervolg van blz. 17)

Hoe voelt een leerling zich, als een onderwijzer hem zegt, dat hij eeuwig en altijd over discriminatie schrijft in zijn opstellen. Je moet toch met de wereld meegaan.
Wat je dagelijks meemaakt, wil je ook eens vertellen aan iemand.
Als je eenmaal in de laatste klas van de school bent gekomen, en de leeftijd hebt bereikt dat je meer hoort, verstaat, ziet, begrijpt en wilt weten, dan kan je niet gestopt worden.
Wij leerlingen, willen nu eenmaal verder komen dan we al zijn.

Wie praat er nou niet over dagelijkse dingen! Wel, frère, als u zo tegen mijn schrijven over discriminatie bent, dan ben ik hiermee niet met u ingenomen. Ik ken onderwijzers die heel gauw op hun teentjes getrapt zijn, wie weet bent u dat ook. Er behoeft geen vriendschap tussen ons te zijn, maar vijandschap is ook niet de juiste manier om de zaak aan te pakken.

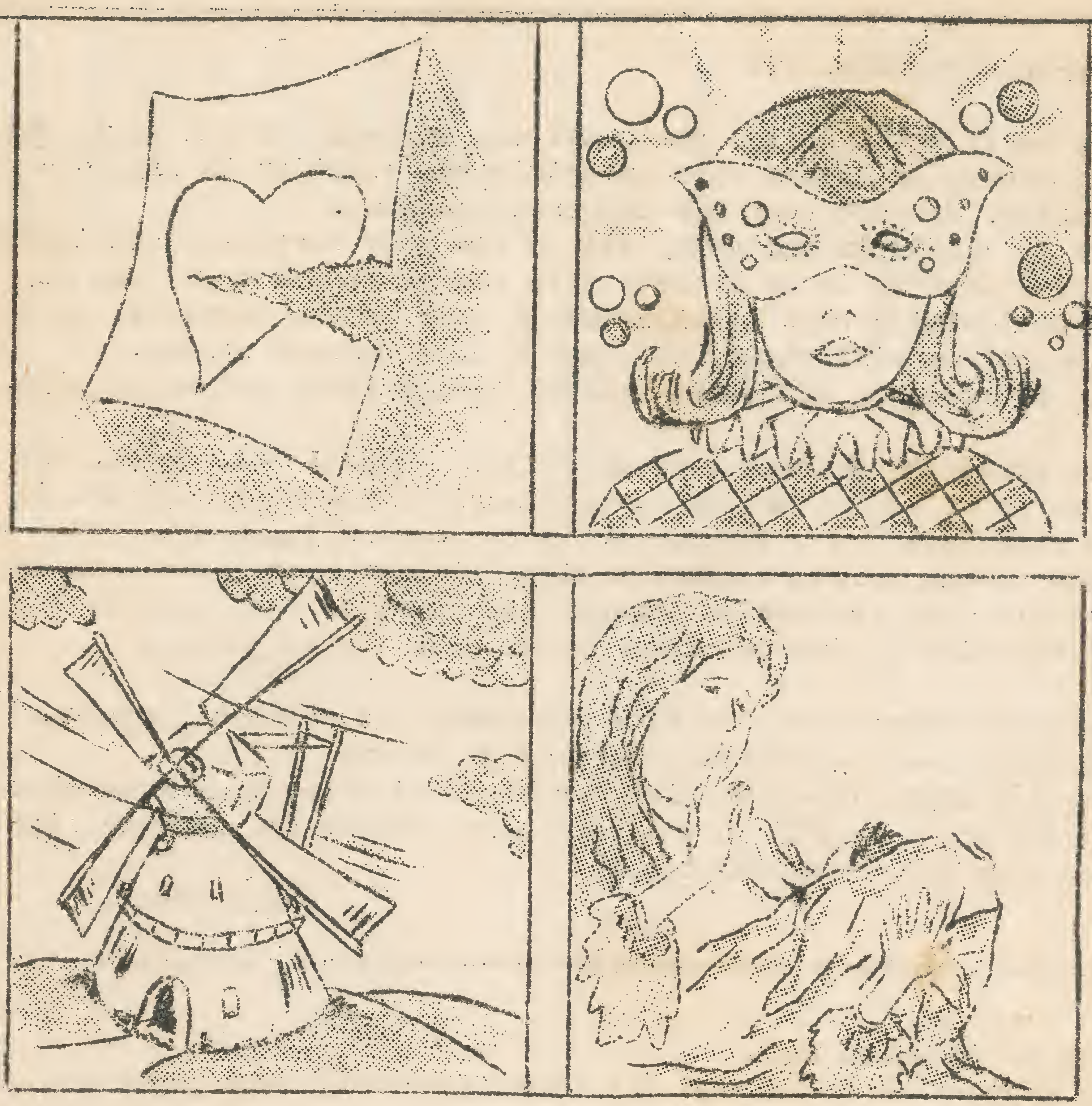
De titel hierboven past hier dan goed, als er niet gesproken en geschreven mag worden over wat je denkt.
Nog één ding moeten we niet vergeten: wij hebben de kans om te zeggen en te schrijven waar ons hart vol van is, want we zitten hier lekker demokratisch.

Glenn Bosnie.

~"~

Aan de jongeman D.T.
Je kritiek heeft me niet het minst geschokt, want ja, het zijn altijd de hoge bomen die veel te vangen hebben. Ik ontmoette onze vorige censor, fr. Gerardo, die vond dat onze schoolkrant wel met sprongen vooruit is gegaan. Nog een woordje van hem aan jou, D.T.: hij vond het echt flauw van jou zo te handelen.
Lief jongeteje, doe me een plezier; laat kritiek over aan hen, die abonnee van BdK zijn en die daar het recht op hebben.
Ik hoop, dat je na dit gelezen te hebben, nog het lef hebt van je te laten horen. Ik zal naar je schrijven uitkijken.

G.B.

Bibi Arends zorgde weer voor een mooi getekende song-quizz.
Doen jullie weer mee?
Oplossingen insturen vóór 20 juni.

De getallenpuzzel van vorige week was niet al te moeilijk, merkten we. Er kwamen veel goede oplossingen binnen.
Winnaar werd: Ronals Kelly - klas 7b - La Salle College.